

Hồi thứ ba mươi lăm

Kiệt Thanh sa hãm bị Phiên quân bắt Anh em họ Trương về đầu Tống triều

Cũng trong lúc đó, có một người ăn mặc rách rưới đang trên đường tìm đến Ngẫu Đường quan. Hào hán đó là Trương Lập là con trai lớn của Trương Thúc Dạ. Người này còn một người em nữa là Trương Dung, vì không muốn mang tiếng như là con một kẻ đầu hàng giặc⁹ đã bỏ thành trốn đi. Sau đó bị lạc nhau trong một trận hỗn chiến với quân Phiên. Trương Lập đã tiêu hết cả số bạc mang theo nên phải đi xin ăn sống qua ngày.

Trên bước đường hành khất, Trương Lập lại nghe tin Nhạc Nguyên soái đóng binh tại Ngẫu Đường quan nên đi suốt ngày đêm để tìm đến xin theo.

Rủi cho Trương Lập đi trễ một ngày nên khi đến nơi đã thấy quân Phiên đóng trước ải chật ních, không thể nào vào ải được. Trương Lập chạy lên một hòn núi đất ngồi nghỉ chân và thầm nghĩ:

“Thôi bây giờ ta tạm nghỉ nơi đây, chờ đến canh khuya sẽ ra sức đánh bừa vào quân Phiên một trận cho thỏa dạ rồi mai vào ra mắt Nhạc Nguyên soái dâng công luôn thể.”

Nghĩ rồi, ngồi dựa gốc cây, gió thổi mát rượi đến tận tâm hồn, khiến chàng miên man trong giấc điệp lúc nào không hay biết.

Hôm ấy cũng có Hà khẩu Tổng binh là Tạ Côn vâng lệnh chở lương đến đó, gặp quân Phiên đóng trước ải nên chẳng dám đến, liền đi quẹo qua sau núi đóng quân rồi sai người lén vào ải thông báo cho Nhạc Nguyên soái hay để sai tướng gửi quân đến yểm hộ đem lương thảo vào ải.

Nhắc lại anh chàng Trương Lập ngồi dựa gốc cây ngủ quên hồi lâu giật mình thức dậy, dụi mắt mấy cái rồi xách côn chạy đông xuống núi để đánh quân Phiên. Đáng lẽ chàng chạy xuống phía trước núi thì gặp dinh Phiên rồi, đằng này chàng lại nửa thức nửa ngủ chạy xuống phía sau núi nên gặp dinh của Tạ Côn. Trương Lập không hỏi ắt giáp gì cả, cứ việc tung côn đánh văng mạng.

Ba quân hoảng loạn la lên, Tạ Côn cầm đao lên ngựa quát lớn:

– Ngươi là ai dám đến đây cướp lương của Nhạc Nguyên soái?

⁹ thực chất là trá hàng

Trương Lập nghe vậy giật nảy người bước lùi ra sau đứng nhìn sững sốt. Chàng lẩm bẩm:

“Thì ra đây không phải là dinh Phiên mà là dinh của Nhạc Nguyên soái, ta lằm như thế này là tội đáng chết.”

Nghĩ đến đây, Trương Lập bỏ chạy lên núi, Tạ Côn cũng không dám đuổi theo, chỉ lo kiểm điểm lại binh lương thì thấy bị đối phương giết chết hai mươi người, còn lương thảo thì không hề hấn gì cả.

Chạy lên tới đỉnh núi, Trương Lập dừng chân suy nghĩ:

“Ta đã không lập được công lao lại phạm tội nặng thế thì làm thế nào đầu Nhạc Nguyên soái cho được? Thôi thì làm theo nghề cũ, đi xin ăn cho xong.”

Trương Lập lại sợ có người theo bắt mình, nên nhắm hướng Đông đi thẳng.

Đêm hôm ấy Kiệt Thanh nao nức trong lòng không sao ngủ được, vội gọi quân sĩ căn dặn:

– Chúng bay giữ dinh, ta đi giây lát sẽ về ngay.

Gia tướng hỏi:

– Đêm hôm tăm tối mà lão gia đi đâu vậy?

Kiệt Thanh nói:

– Lúc trước tại Thanh Long sơn ta bị thằng này nó dùng kế trá hình chạy đi mất khiến Nhạc đại huynh ta quở trách, nay nó lại lần đến đây đóng dinh, không đi bắt nó đem về nạp cho Nguyên soái còn đợi đến lúc nào?

Kiệt Thanh ra chọn một con tuần mã hạng nhất rồi nhảy tốt lên chạy thẳng đến dinh Hồ Hãn, vừa la hét vừa múa lang nha bổng đánh thẳng vào dinh. Quân Phiên la to lên:

– Nam man đến phá dinh, hãy chạy mau.

Quân Phiên chạy dài không dám ngăn trở. Kiệt Thanh thấy đối phương tinh thần bạc nhược lại phần khởi đánh vào giữa trung quân. Nhìn vào trong trướng có một người đang ngồi, mặt như củ nghệ, đầu đội mũ song long có giắt cặp lông trĩ rất cao, mình mặc áo đại hồng chiến bào, hình dung cao lớn. Kiệt Thanh mừng rỡ lằm bẩm:

– Quả thật có Hồ Hãn ở đây.

Vừa nói vừa giục ngựa chạy thẳng vào trướng. Bỗng “ầm” lên một tiếng, cả người lẫn ngựa đều sa xuống hầm, hai bên quân Phiên la hét om sòm dùng câu liêm móc giắt Kiệt Thanh lên trời chặt lại, dẫn vào dinh sau nạp cho Hồ Hãn.

Hồ Hãn nhìn kỹ chẳng phải Nhạc Phi mà lại là Kiệt Thanh, liền sai quân dẫn ra chém quách.

Bỗng một vị Nguyên soái tên Thiết Tiên Văn Lang bước ra bẩm:

– Xin chúa công chó nên chém người ấy.

Hồ Hãn đáp:

– Nó là Kiết Nam man, đã một lần ta suýt chết vì tay nó nay bắt được chẳng giết quách đi còn để làm gì?

Thiệt Tiên Văn Lang nói:

– Khi chúa công ra đi, Thống soái Ngột Truật có dặn, hễ bắt được tên Nam man nào cứ việc tự tiện giết đi duy có bắt được Kiết Nam man thì phải giải về phủ Hà Giang cho người tự tay chém đầu, để rửa cái hận ngày trước.

Hồ Hãn nói:

– Phải đấy, bây giờ ta nhớ lại rồi. Nếu Nguyên soái không nói ta đã làm méch lòng hiền đệ ta rồi. Nói rồi truyền lệnh cho tiểu Nguyên soái Kim Nhân Lang Lang và Ngân Nhân Lang Lang cùng một nghìn quân giải Kiết Thanh về phủ Hà Giang cho Ngột Truật chém đầu.

Bọn gia tướng của Kiết Thanh ở trong ải đợi suốt cả một đêm không thấy Kiết Thanh trở về, liền đi báo cho Nhạc Nguyên soái hay.

Nhạc Nguyên soái vội truyền lệnh gấp rút đánh quân Phiên để cứu Kiết Thanh.

Lệnh truyền, số tướng Tổng lên ngựa xông ra như hùm ra khỏi núi: nào là Thang Hoài, Ngưu Cao, Trương Hiền, Vương Quới, Thi Toàn, Trương Quốc Tường, Đồng Phương, Dương Hồ, Nguyễn Lương, Cảnh Minh Sơ, Cảnh Minh Đạt, Dư Hóa Long, Nhạc Chân, Mạnh Bang Kiệt, Hồ Thiên Bảo, Hồ Thiên Khánh, Dư Khánh và Kim Bưu hiệp cùng ba dinh của Lương Hưng, Triệu Vân và Châu Thanh. Lại thêm Mã tiên Trương Bảo, Mã hậu Vương Hoành xông vào một lượt đánh phá dinh Phiên.

Bỗng thấy quân Phiên dạt sang hai bên chừa một đường rộng lớn, Nhạc Nguyên soái thâm nghĩ:

“Quân Phiên chừa đường trông thế này tất nhiên có quỷ kế.”

Nghĩ đoạn truyền chư tướng phân làm bốn đạo quân ra phía sau dinh đánh bọc hậu.

Nhạc Nguyên soái đột tiếng pháo lệnh nổ vang, bốn phương tám hướng áp vào một lượt, nỗ lực tung hoành, quân Phiên chống cự không nổi, bèn chạy tràn ra phía trước. Lóp thì ngã nhào xuống hầm chết làm cho cái hầm đầy cứng quân Phiên. Quân Tổng ủa vào tả xung hữu đột đánh quân Phiên tan rã. Hồ Hãn dẫn bọn Bình Chương phân binh tả hữu ngăn đánh song bị binh Tổng đánh quá mạnh, thế như núi lở biển tràn. Thương đâm đao chém giết quân Phiên thây nằm như núi, máu chảy thành sông.

Hồ Hãn không thể liên lạc được với bọn tướng soái dưới quyền. Chúng, mạnh ai nấy tìm đường chạy bán sống bán chết. Nhạc Nguyên soái liền phân binh đuổi theo.

Bây giờ xin nhắc lại chuyện Trương Lập, từ khi đánh làm trại của Tà Côn thì vội trốn đi, nội trong đêm ấy đi ra đến đường lớn mới thấy một đạo binh mã giải một cái xe tù rầm rộ nhắm phía Bắc tiến tới.

Trương Lập nghĩ thầm:

“Xe chở tù mà đem về phía Bắc thì chắc là Tổng tướng bị Kim Phiên bắt được rồi. Đêm qua ta đánh làm trại của Nhạc Nguyên soái vậy ta cứu viên tướng này để cùng y về ra mắt Nguyên soái lấy công chuộc tội thì hay biết bao”

Nghĩ đoạn, vung thiết côn nhảy tới nạt:

– Bọn Phiên nô, chúng bay giải ai đi đâu đó vậy?

Tiểu Phiên thấy Trương Lập ăn mặc rách rưới ra vẻ khinh thường, quát lại:

– Đây là Tổng tướng Kiết Thanh, ngươi là ai mà dám cả gan đón hỏi làm gì?

Trương Lập lăm bằm:

“Quả thật ta không lăm.”

Rồi vung côn đánh ngã bảy tám mươi lính Phiên một lượt. Quân Phiên không ngờ tên hành khất này có sức mạnh phi thường đến thế, hoảng hốt la lối om xòm.

Kim Nhân Lang Lang quát hỏi:

– Việc gì mà chúng bay loạn lên vậy?

Tên Phiên bằm:

– Có một tên nông cuồng đến muốn cướp xe tù, hấn đánh chết quân ta rất nhiều.

Kim Nhân Lang Lang và Ngân Nhân Lang Lang cả giận, giục ngựa đến trước múa đao chém Trương Lập, Trương Lập cũng vung côn đón đánh.

Cây côn của Trương Lập mạnh đến nỗi đánh văng cùng một lúc cả hai cây đao của tướng Phiên ra, rồi đánh xuống một côn trúng con ngựa gãy ngang xương sống. Kim Nhân Lang Lang ngã nhào, bị Trương Lập bồi thêm một côn bẻ óc chết tươi. Ngân Nhân Lang Lang thấy vậy hoảng hốt bỏ chạy, bị Trương Lập lẹ tay đánh với một côn, cả người lẫn ngựa đều bị đứt làm hai đoạn!

Lúc ấy Kiết Thanh ở trong xe tù thấy thế uôn mình như vành cung bật ngược, đập mạnh một cái vỡ tan xe tù, giật lang nha bổng nhảy thót lên ngựa đánh thổi cát bay, đá chạy. Lại thấy Trương Lập ăn mặc rách rưới giống như ăn mày nên coi thường không thèm đếm xỉa gì hết, cứ việc đánh mạnh đuổi theo quân Phiên.

Trương Lập thấy thế đứng lại nói một mình:

“Lẽ nào ta cứu hấn, hấn lại không thèm đếm xỉa gì đến ta, thậm chí tên họ hấn cũng không hỏi. Hay ta cứu làm rồi chẳng? Thôi bây giờ có nói cũng không có ích gì hãy đi xin cơm ăn cho đỡ đói là hay hơn.”

Rồi Trương Lập lặng lẽ quảy đôi giỏ rách lên vai xăm xăm đi tới phía trước.

Gần đó có một quả núi gọi là Viên Bạc sơn, địa thế vô cùng hiểm trở. Trên núi có một cái trại lớn của bốn viên hổ tướng chiếm giữ. Người cầm đầu là Gia Cát Anh, người thứ nhì Công Tôn Lang, người thứ ba Lưu Quốc Thân và người thứ tư là Trần Quốc Tá.

Bọn này chiêu mộ hơn bốn ngàn lâu la chuyên nghề ăn cướp.

Hôm ấy, đột nhiên lâu la chạy về phi báo:

– Có một đạo quân Phiên thất trận chạy ngang dưới núi.

Gia Cát Anh nghe báo mừng rỡ nói:

– Trên sơn trại ta lương thảo đã hết mà bọn quân Phiên này ở Trung Nguyên đã lâu chắc chúng vơ vét của cải lương thảo khá nhiều, sẵn đây ta đánh một trận cướp giật lương thảo của chúng đem về chi dụng.

Ai nấy đều khen phải rồi bốn vị hảo hán kéo theo lâu la xuống núi chặn quân Phiên lại, thương đâm, đao chém, giết chết không biết bao nhiêu mà kể.

Bốn hảo hán đang hăm hở giết quân Phiên bỗng thấy có Kiết Thanh đuổi theo vừa đến. Bọn Gia Cát Anh trông thấy Kiết Thanh mặt xanh, râu quăn gối là Phiên tướng bèn áp tới vây bắt.

Kiết Thanh vùng lang nha bổng cự lại, song một mình Kiết Thanh đánh sao lại bốn người, nên mới đánh qua ba hiệp đã cảm thấy đuối sức. May thay vừa gặp Trương Lập xách côn chạy đến, thấy Kiết Thanh một mình chống cự với bốn viên hổ tướng coi thế cự không nổi, chàng nghĩ thầm:

“Đáng lẽ không nên cứu thằng này làm gì, song bốn tướng vây đánh một, thật là trái lẽ, thôi để ta cứu hấn một phen nữa xem sao.”

Nghĩ rồi để giò xuống đất, vùng côn nhảy tới nạt:

– Kìa, bốn người mà vây đánh một rõ thật là tiểu nhân, ta phải ra tay mới được.

Đang con nguy cấp, Kiết Thanh vội kêu lên:

– Hảo hán hãy tiếp cứu tôi với.

Rồi Trương Lập nhảy vào hiệp sức với Kiết Thanh đánh lại bốn người kia. Bọn Gia Cát Anh cũng không ngờ đột nhiên lại có một người vô cùng mạnh mẽ đến cứu giúp đối phương.

Trong lúc ấy bỗng thấy Hồ Hãn bị Nhạc Nguyên soái rượt chạy đến ngã ấy.

Tiểu Phiên vội trở lại phi báo:

– Phía trước có Nam man đón đường.

Hồ Hãn thất kinh ngựa mặt lên trời than:

– Phía trước có binh đón đường, phía sau thì Nhạc Phi đuổi tới, ta biết liệu sao bây giờ.

Nhạc Nguyên soái dẫn hết tướng sĩ truy kích đến Viên Bạc sơn chẳng thấy quân Phiên đâu cả, lại thấy Kiết Thanh cùng một tên hảo hán áo quần rách rưới mà sức mạnh hơn người, đang nỗ lực đánh với bốn người.

Ngưu Cao thoáng thấy la lên:

– Kiệt huynh đang đánh với ai phía trước kia kìa, anh em ta hãy đến đó trợ chiến mau.

Vương Quới nghe nói liền cùng Ngưu Cao, phi ngựa chạy bay đến.

Một cây đao, một cặp giản vô cùng lợi hại, không hồi lai lịch chi hết, cứ việc sập vô đánh liền.

Nhạc Nguyên soái ở sau vừa tới trông thấy bốn tên hán tử kia, một người cầm tân thiết thương, một người cầm song đao, một người cầm bát gián thủy ma thanh đông giản, một người cầm hai cây trước thiết tiên.

Bốn người đều võ nghệ cao cường, lại thấy một hảo hán quần áo rách rưới, song mười phần mạnh mẽ, còn Kiệt Thanh thì khỏi bị hại. Nhạc Nguyên soái cả mừng giục ngựa chạy tới lớn tiếng nói:

– Các người là ai mà dám cả gan đón đánh binh mã của bản soái để cho quân Phiên chạy hết đi vậy?

Bốn tướng nghe nói vội dừng tay nhảy dạt ra ngoài.

Gia Cát Anh hỏi:

– Bọn ngươi không phải quân Phiên sao?

Ngưu Cao gằn giọng xen vào:

– Ngươi đui mù không thấy cờ hiệu của Nhạc Nguyên soái sao?

Bốn tướng ngược mặt nhìn cây cờ hiệu rồi nhảy xuống một lượt nói:

– Chỉ vì vị tướng quân mặt xanh này không chịu mở miệng còn vị hảo hán này ăn mặc lôi thôi thế này làm sao chúng tôi biết được?

Kiệt Thanh nghe nói vùng cười ngất, bốn tướng chạy tới trước đầu ngựa Nhạc Nguyên soái bẩm:

– Bọn tôi là Gia Cát Anh, Công Tôn Lang, Lưu Quốc Thân và Trần Quốc Tá ở Viên Bạc sơn nhân thấy quân Phiên thua chạy ngang qua đây nên đem quân xuống giết một trận, chẳng dè gặp tướng quân mặt xanh chạy đến, anh em tôi nhận lầm là quân Phiên tướng nên mới xúc phạm binh của Nguyên soái.

Nhạc Nguyên soái nói:

– Bốn vị hãy bình thân và nghe ta phân tỏ đôi điều, ta thấy các ngươi đều là hào kiệt mà ở chốn núi non thế này chẳng ích gì, nay quốc gia đang lúc hữu sự rất cần người tài sao chẳng đầu thuận triều đình, khôn phò xã tắc chẳng là tốt hơn sao? Bốn vị nghĩ sao?

Bốn người đồng thanh đáp:

– Nếu được Nguyên soái thu nạp thì chúng tôi xin quyết liều thân khuyển mã.

Nguyên soái nói:

– Nếu các vị tình nguyện quy hàng thì hãy lên núi thu góp binh mã xuống đây theo bản soái về ải.

Bốn người mừng rỡ vội trở về núi thu binh, còn Nhạc Nguyên soái trông thấy vị anh hùng áo rách đang đứng bên đường ngó ngơ ngác, bèn kêu lại hỏi:

– Ngươi là ai, vì sao lại giúp tướng ta đánh với bọn người ấy?

Trương Lập nghe hỏi, hai hàng nước mắt rung rung đáp:

– Tôi chính là con của Trương Thúc Dạ tên Trương Lập. Cha tôi làm quan Tiết Độ sứ tại Hà Giang phủ. Nhân lúc Ngột Truật mới qua Trung Nguyên lần đầu, tôi không dè cha tôi trá hàng nên hai anh em tôi không chịu làm đũa gian thần nên lén cha tôi trốn ra khỏi thành muốn đánh quân Phiên, ngặt vì chúng nó quá đông không thể nào đánh lại nên anh em tôi bỏ chạy lạc nhau trôi nổi khắp chốn giang hồ, sau nghe tin Nhị Đế bị quân Phiên bắt giải lên phía Bắc cha tôi liền tử tiết. mẹ tôi cũng qua đời. Tôi không biết làm sao nên phải đi ăn xin độ nhật qua ngày tháng. Mới đây tôi có nghe Khương Vương lên ngôi, lại phong lão gia làm soái cho nên đã mấy phen tôi muốn tìm đến quy thuận, rủi ro trong mình lại có bệnh nên phải chờ cho mạnh. Ké nghe Nguyên soái đóng binh tại Ngẫu Đường quan tôi vội vã tìm đến đó, ngờ đâu khi đến nơi thấy dinh trại quân Phiên đóng đầy trước ải. Tôi chạy lên thổ sơn nghỉ một hồi rồi sẽ đi đánh phá đám quân Phiên. Ngờ đâu tôi quá mệt mỏi ngủ quên khi thức dậy sơ suất đánh lầm trại lương thảo của Nguyên soái rồi sợ tội nên phải trốn đi. Dọc đường tôi gặp vị tướng quân mặt xanh này bị quân Phiên bỏ vào xe tù giải đi. Tôi bèn đánh phá quân Phiên cứu người. thoát nạn, nhưng người này không thêm tạ ơn một tiếng, cứ việc chạy theo đánh quân Phiên. Tôi vừa đi đến đây lại gặp người này giao chiến với bốn vị kia bị yếu sức gần thua, tôi thương hại liền xông vào trợ chiến.

Trương Lập kể đầu đuôi một hồi, Nhạc Nguyên soái lấy làm cảm động nói:

– Thì ra không phải người nào xa lạ, lại lập được công lao, vậy để bản soái dâng biểu về triều xin phong chức cho.

Trương Lập nói:

– Nhờ ơn Nguyên soái bảo cử tôi không dám quên ơn.

Nhạc Nguyên soái gọi Kiết Thanh đến quở trách:

– Ngươi đã nhờ Trương Lập cứu giúp, ơn ấy rất lớn sao chẳng tạ ơn?

Kiết Thanh liền bước tới tạ ơn Trương Lập. Nhạc Nguyên soái lại nói:

– Ngươi chẳng đợi lệnh của ta tự ý ra quân một mình, lẽ ra phải chém đầu, song ta cũng rộng lòng dung cho ngươi, từ nay về sau nếu còn tái phạm ta không dung thứ.

Kiết Thanh cúi đầu tạ tội.

Còn đang vui vẻ, bọn Gia Cát Anh đã dẫn bọn lâu la đến. Nhạc Nguyên soái bèn kiểm điểm lâu la sơn trại lập thành một đội, phát pháo làm lệnh kéo binh về ải.

Về đến nơi, đồn binh xong xuôi, Nhạc Nguyên soái liền kết nghĩa anh em với bốn vị hảo hán Viên Bạt sơn, duy có Trương Lập còn nhỏ bé không lẽ kết nghĩa làm anh em.

Còn đang sắp đặt trong thành, bỗng nghe quân vào báo:

– Tạ Côn giải lương thảo về đến, hiện còn đang ở ngoài hầu lệnh.

Nhạc Nguyên soái bèn cho kiểm điểm lương thảo cướp được của địch ghi vào sổ lương đồng thời ghi vào sổ công lao.

Ngày kia, lại có thánh chỉ sai Nhạc Nguyên soái phải dẫn binh qua Nhữ Nam đánh Tào Thành và Tào Lượng.

Nguyên soái lĩnh chỉ và đưa sứ về, rồi bảo Ngưu Cao dẫn binh mã đi trước, hẹn đến Trà Lang quan chờ đợi. Lúc nào có đại binh đến sẽ ra binh.

Ngưu Cao lĩnh mệnh đi ngay. Nhạc Nguyên soái lại sai Thang Hoài và Mạnh Bang Kiệt hộ tống lương thảo. Hai người cúi đầu vâng lệnh lui ra. Nhạc Nguyên soái còn bảo Tạ Côn phải tiếp tục vận động thêm lương thảo, Tạ Côn tuân lệnh đi liền.

Nhạc Nguyên soái sắp đặt đầu đó xong xuôi lại dặn dò Kim Tổng binh phải hết lòng giữ gìn Ngẫu Đường quan, rồi mới truyền quân nhổ trại ra đi.

Khi Ngưu Cao đến Trà Lang quan an dinh hạ trại xong xuôi mà trời hãy còn sớm. Ngưu Cao nói với bọn tinh binh:

– Hãy đi lấy cho được ải rồi sẽ ăn cơm.

Ba quân vâng lệnh nổi trống chiêng la ó vang trời dậy kéo đến khiêu chiến, bỗng nghe trên ải có tiếng súng nổ vang, cửa ải mở rộng, bên trong có một đạo binh ước chừng năm trăm người, cầm đầu là một viên hổ tướng tay cầm thiết côn vừa múa vừa xông tới. Ngưu Cao trông thấy tướng ấy mặt mũi đen sì, liền cười ngất và nói:

– Thằng bé con này sao nó đen đúa giống con ta thế?

Viên tướng kia giận tím gan không thềm nói nửa lời, cứ việc vung côn đánh liền. Ngưu Cao cũng múa gươm đón đánh. Người ngồi trên ngựa đánh với người đi bộ, gươm côn chọi nhau vang kèn những tiếng chối tai nhức óc.

Đánh được ba hiệp, Ngưu Cao ngăn đỡ không nổi, phải quay ngựa chạy dài, vừa chạy vừa hô:

– Chúng bay cứ việc theo miếng cũ thi hành.

Ba quân vâng lệnh hét lên một tiếng vang trời dậy đất cùng giương cung một lượt bắn vãi ra như mưa. Tướng Phiến thấy thế không dám đuổi theo phải dẫn quân trở về ải.

Ngưu Cao quay lại thấy đối phương đã rút lui nên mừng rỡ truyền quân đóng dinh sát bên đường an nghỉ.

Cách mấy hôm sau đại binh của Nhạc Nguyên soái đến, Nguru Cao vội ra nghênh tiếp. Nhạc Nguyên soái hỏi:

– Nguru đệ đến trước đã đánh trận nào chưa?

Nguru Cao đáp:

– Không, hôm trước đệ có ra hội chiến với một tên hổ tướng, nó không chịu nói tên và không chịu đánh với đệ, có lẽ nó có thù oán chi với Nguyên soái nên nó quyết đợi Nguyên soái đến mới chịu đánh.

Nhạc Nguyên soái nghe nói mỉm cười vì biết chắc chắn Nguru Cao bị thua rồi. Nguyên soái hỏi:

– Người ấy tướng mạo ra sao?

Nguru Cao nói:

– Người ấy cao lớn và đen đúa như đệ vậy, dùng một cây thiết côn, không cưỡi ngựa, cứ việc chạy thành thịch dưới đất mà đánh.

Nhạc Nguyên soái nói:

– Vậy ta phải đóng binh nghỉ ngơi rồi mai sẽ hay.

Hôm sau, Nhạc Nguyên soái hội với chư tướng, Nhạc Nguyên soái hỏi:

– Có ai dám lĩnh binh đi lấy ải không?

Trương Lập bước ra bắm:

– Hôm qua tôi nghe Nguru tướng quân tả hình dạng người ấy giống như em tôi, vậy cho tôi ra thử xem thế nào?

Nhạc Nguyên soái chấp thuận ngay. Trương Lập lĩnh binh đi thẳng đến trước ải khiêu chiến, bỗng nghe một tiếng súng nổ vang, có một tướng xông ra tay cầm thiết côn nạt lớn:

– Tướng nào muốn đến đây chịu chết, hãy xưng tên cho mau.

Trương Lập nhìn kỹ quả nhiên là em mình nhưng giả vờ quát:

– Ngươi chớ hỏi tên ta làm gì, cứ hiểu rằng ta là người của Nhạc Nguyên soái sai đến đây bắt các ngươi là được. Ngươi hãy mau mau tự trói mình để ta đem về lập công, kéo nhọc công ta ra sức.

Tướng kia là Trương Dụng cũng biết rõ người ấy là anh mình, nhưng cũng không thềm nói gì cả, cứ việc vung côn nhảy tới đánh liền. Trương Lập cũng vung côn đón đánh.

Rồi hai người ngầm hiểu ý giả vờ đánh được mấy hiệp, Trương Lập đánh bậy một đòn quay ngựa chạy dài, Trương Dụng đuổi theo bén gót.

Khi đến chỗ vắng vẻ, Trương Lập liền quay lại gọi: “Bớ em!”. Trương Dụng cũng gọi: “Anh”. Hai người dừng tay nói chuyện với nhau.

Trương Lập hỏi:

– Tạo sao em được ở chỗ này?

Trương Dụng nói:

– Từ khi bị lạc anh, em đi khắp chốn chân trời vẫn không thấy anh đâu cả, em lại không biết đâu nương dựa nên mới đến đầu Tào Thành, hấn phong em làm chức Tổng binh giữ ải Trà Lang. Em muốn đại huynh đầu hàng luôn chỗ này để anh em mình sum họp và hưởng sự giàu sang.

Trương Lập nói:

– Ý nghĩ của em sai rồi, vì trước kia anh em ta không chịu đầu giặc Kim nên mới trấn cha mẹ bỏ đi. Nay Tào Thành và Tào Lượng là hai tên phản tặc, ta theo hấn làm gì. Mới đây Tống chúa đã lên ngôi tại Kim Lăng danh chính ngôn thuận lại thêm Nhạc Nguyên soái túc trí đa mưu, binh hùng tướng mạnh, cái ải này giữ sao cho được? Nếu để một mai bị thất thủ có ăn năn cũng không còn kịp nữa.

Trương Dụng nói:

– Thế thì ngày mai em sẽ giả thua bỏ ải cho anh có lẽ tiện hơn.

Trương Lập nói:

– Thế thì hay lắm. Thôi bây giờ để anh giả thua chạy trở về dinh bẩm cho Nguyên soái hay.

Nói rồi liền chạy trở về, Trương Dụng đuổi sát theo sau. Vừa đến trước ải hai người lại giả vờ đánh với nhau ba bốn hiệp. Trương Lập đánh trá bại chạy tuốt về dinh. Trương Dụng cũng thu quân về ải.

Trương Lập vào dinh ra mắt Nhạc Nguyên soái, đem hết việc anh em hện hò nhau kể lại đầu đuôi cho Nhạc Nguyên soái rõ. Nhạc Nguyên soái mừng rỡ vô cùng.

Hôm sau Trương Lập lại đến trước ải khiêu chiến. Quân sĩ vào báo, Trương Dụng lại lĩnh binh ra ải. Hai bên không nói năng gì cả, liền giao chiến kịch liệt, được ba bốn hiệp. Trương Dụng giả thua chạy, Trương Lập đuổi theo bén gót.

Khi đuổi tới ải, Trương Dụng hô lên:

– Ba quân hãy nghe đây. Ta đã dâng ải quy thuận triều đình rồi. Chúng bay đứa nào muốn đầu hãy đứng sang một bên.

Ba quân nghe nói đều dạ ran, rồi đầu hàng hết. Thế là lấy Trà Lang quan không tốn một giọt máu.

Anh em họ Trương vào ải chiêu an dân chúng rồi sai người đi mời Nhạc Nguyên soái. Nguyên soái truyền nhổ trại kéo quân vào ải.

Trương Lập dắt em mình là Trương Dụng đến ra mắt Nhạc Nguyên soái. Nhạc Nguyên soái vui mừng nói:

– Trong việc đánh chiếm ải Trà Lang quan không tổn một giọt máu nào, công lao của hai công tử là rất lớn. Rồi ta sẽ dâng biểu về Triều xin phong cho hai anh em làm chức Đô Thống.

Hai anh em họ Trương cúi lạy tạ ơn.